

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-415/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Biserke Kalauz predsjednice vijeća, Mire Kovačić i Lidije Vukičević, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika – specijaliste Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja kojeg zastupa Zajednički odvjetnički ured protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Županijske uprave za ceste Zadarske županije, Zrinsko-frankopanska 10/II, Zadar koju zastupa Odvjetnički ured . radi izvršenja rješenja o utvrđivanju infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta, u sjednici vijeća održanoj 17. studenoga 2020.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se prijedlog tužitelja za donošenje privremene mjere.
- II. Poništava se rješenje inspektora elektroničkih komunikacija Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-07/18-01/45, urbroj: 376-10-18-7 od 6. rujna 2018.
- III. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.
- IV. Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem Inspektora elektroničkih komunikacija, donijetim u postupku po službenoj dužnosti utvrđeno je da je rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (dalje: HAKOM) klasa: UP/I 344-03/18-11/182, urbroj: 376-10-18-14 od 10. svibnja 2018., postalo izvršno 26. svibnja 2018. (točka 1. izreke). Točkom 2. izreke utvrđeno je da izvršenik – trgovačko društvo (tužitelj ovdje) nije postupio po točki VI rješenja HAKOM-a iz točke 1. ovog rješenja, budući da nije u cijelosti platio Županijskoj upravi za ceste Zadarske županije (ovdje zainteresirana osoba) utvrđenu i neospornu godišnju naknadu za pravo puta za razdoblje od 12. travnja 2018. do 12. travnja 2019. u iznosu od 1,652.098,44 kn, već je platio samo iznos od 1,085.584,75 kn. U točki 3. izreke naloženo je tužitelju da u roku od 3 dana od dana primitka ovog rješenja plati iznos godišnje naknade za pravo puta u iznosu od 566.513,69 kn Županijskoj upravi za ceste Zadarske županije, a u točki 4. izreke naloženo je tužitelju da odmah po uplati dostavi HAKOM-u i Županijskoj upravi za ceste Zadarske županije, dokaz o izvršenoj uplati iz točke 3. ovog rješenja.

Tužitelj tužbom osporava zakonitost rješenja tuženika zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi u bitnom navodi da je tuženik pokrenuo upravni postupak po zahtjevu Županijske uprave za ceste Zadarske županije (dalje: ŽUC) u kojem postupku je 10. svibnja 2018. donijeto rješenje o utvrđivanju infrastrukturnog operatora i naknadi za pravo puta počevši od 12. travnja 2018., kojim je obvezan platiti ŽUC-u i pritom nije uzeo u obzir da su odnosi između njega i ŽUC-a, u odnosu na korištenje predmetnih nekretnina za polaganje elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme već uređeni Ugovorom o služnosti od 29. ožujka 2013. i Aneksom tog Ugovora od 24. listopada 2013. Ističe da je u cijelosti postupio sukladno obvezama naloženim u Rješenju o utvrđenju, s time da je protiv istog pokrenuo upravni spor te podmirio godišnju naknadu za pravo puta za razdoblje određeno tim rješenjem. Naime, smatra da tuženik na temelju provedenog postupka inspekcijskog nadzora nije mogao donijeti zaključak da on nije u cijelosti postupio po točki VI. Rješenja, jer je jednim dijelom svoju obvezu prema ŽUC-u ispunio plaćanjem, a drugim dijelom prijebom tražbine koju je imao prema zainteresiranoj osobi u iznosu od 566.513,69 kn, koju tuženik ne priznaje tužitelju kao način prestanka ove obveze. Smatra da tuženik neosnovano ne priznaje prijebom, kao zakonom dopušten način prestanka tužiteljeve obveze podmirenja ŽUC-u naknade za pravo puta, jer nije u njegovoj nadležnosti preispitivanja zakonskih pretpostavki za prijebom, pozivajući se pritom paušalno na navodne ovlasti inspektora i članka 12., članka 15., 111. i 112. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17-dalje: ZEK) iako niti jedna od tih odredaba na takovo postupanje ne ovlašćuje inspektora tuženika. Osim toga smatra da je pogrešan zaključak tuženika da ne bi bile ispunjene pretpostavke za prijebom, jer su za to ispunjene sve pretpostavke sukladno člancima 195.-202. Zakona o obveznim odnosima te pojašnjava kako je temeljem sklopljenog ugovora o služnosti po ispostavljenom fakturi ŽUC-a dana 30. siječnja 2018., uredno podmirio ŽUC-u ugovoreni iznos naknade za služnost u iznosu od 1572.452,44 kn odnosno iznos od 786.226,22 kn za cijelu 2017. godinu i iznos od 776.226,22 kn unaprijed za cijelu 2018., dakle za razdoblje od 1. siječnja do 31. prosinca 2018. i kako je došlo do preklapanja razdoblja na koje se odnosi obveza plaćanja naknade za pravo puta određeno rješenjem o utvrđenju i razdoblja za koja je već bio plaćen ugovoreni iznos naknade za služnost. S obzirom da je došlo do preklapanja razdoblja na koje se odnosi obveza plaćanja naknade za pravo puta i razdoblja za koje je već bila unaprijed plaćena ugovorena naknada za služnost u svrhu korištenja javnih cesta za polaganje tužiteljeve EKI razvidno je da je tužitelj ŽUC-u preplatio za predmetno razdoblje po ugovoru o služnosti iznos od 566.513,69 kn. S obzirom da je 11. travnja 2018. zaprimio obavijest tužitelja da se ne smatra vezanim ugovorom od dana dostave izjave tužitelju, to je tada dospjela i obveza ŽUC-a, za podmirenje iznosa od 566.513,69 kn, na ime više plaćene naknade za služnost. Nadalje, smatra da je obrazloženje osporenog rješenja nerazumljivo, proturječno samo sebi i razlozima koji su bili odlučujući pri ocjeni pojedinih dokaza uz izostanak pozivanja na konkretne propise na temelju kojih je odlučeno na način sadržan u izreci osporenog rješenja. Tako se u jednom dijelu tuženik poziva na praksu Visokog upravnog suda i navodi da nije ovlašten ulaziti u ugovorne odnose između stranaka, jer to nije predmet njegovog upravnog postupanja, a s druge strane sasvim suprotno iznosi zaključke o tome da li je ugovor o služnosti prestao, što je njime propisano i osporava postojanje potraživanja tužitelja. Navodi da tuženiku niti jednim zakonskim ili podzakonskim propisom nije dano ovlaštenje da u upravnom postupku nalaže tužitelju plaćanje naknade za pravo puta, već isključivo da kao o glavnom pitanju utvrđuje njezinu visinu, a ukoliko tužitelj ne bi postupio po rješenju koje tuženik donosi u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo

puta, tada bi vlasnik nekretnine pred sudom imao ovlaštenje pokretati postupak radi naplate za pravo puta. Slijedom iznijetog predlaže da Sud tužbeni zahtjev usvoji i osporeno rješenje poništi. Predlaže i da sud donese privremenu mjeru, podredno da odredi odgovorni učinak tužbe.

Tuženik u odgovoru na tužbu prigovora u cijelosti svim tužbenim navodima i u bitnom ističe da je pogrešan navod tužitelja da tuženik osporavanim rješenjem ne priznaje ili osporava prijeboj kao način prestanka obveza, već iz stanja spisa predmeta i svih dokaza ne proizlazi da je rješenje o utvrđivanju tužitelj izvršio u cijelosti i platio zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta za razdoblje od 12. travnja 2018. do 12. travnja 2019. i to u iznosu od 1.652.098,44 kn, te da ugovorni odnos između tužitelja i zainteresirane osobe ne može biti predmet ovog upravnog postupka u skladu s odredbom članka 2. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" 47/09.-dalje: ZUP). Ističe da niti rješenjem o utvrđenju nije ulazio u ugovorne odnose među strankama te je o naknadi za pravo puta riješio za vremensko razdoblje od dana otkaza ugovora pa ubuduće, tako da se ugovorno razdoblje ne poklapa s razdobljem koje je obuhvaćeno tim rješenjem. Nadalje, navodi da je na temelju prijave zainteresirane osobe o neizvršenju rješenja o utvrđenju, pokrenutog inspekcijaskog postupka i prikupljenoj dokumentaciji nesporno utvrđeno da tužitelj nije u cijelosti postupio po rješenju te je vidljivo da je samovoljno i proizvoljno odredio navodni preplaćeni iznos pozivajući se na Ugovor i Aneks koji su otkazani. Osim toga navodi da se prema stanju spisa i očitovanju tužitelja ne može utvrditi za koje je točno katastarske čestice platio naknadu putem prijeboja niti za koju vrstu i količinu EKI. Zatim ističe da navode koje tužitelj iznosi kao razloge prekoračenja ovlasti smatra neosnovanim i usmjerenim ka neispunjavanju obveza određenih u rješenju imajući u vidu da je upravo tužitelj omogućio uvid u Ugovor i Aneks, izjavu o otkazu tih ugovora, dokaze u uplati, te druge relevantne dokaze kao opravdanje za svoje nepostupanje, a pritom prigovora da tuženik nije ovlašten ocjenjivati odlučne činjenice i bitnu okolnost za rješavanje upravne stvari. Ističe da je u oba odnosa nesporno da je zainteresirana osoba bila i jest sada vjerovnik, a da je tužitelj bio i jest sada dužnik, te da ne postoji niti jedan dokaz iz kojeg bi se mogao izvesti zaključak da je tužitelj vjerovnik, a zainteresirana osoba dužnik. Nadalje navodi da ugovorom o služnosti nisu navedene čestice na koje se odnosi naknada i stvarna služnost niti količina EKI, te nisu sadržani dokazi da je tužitelj stekao pravo služnosti sukladno Zakonu o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, a nije određen niti način izvršavanja stvarne služnosti i dokazano da je stečena upisom u zemljišne knjige prema važećim propisima, pri čemu citira odredbe toga Zakona kao i Zakona o zemljišnim knjigama kojim je propisan način na koji se stječu prava. Ponovno ističe da ugovorni odnosi nisu upravna stvar jer o njoj meritorno ne odlučuje tuženik kao javnopravno tijelo niti se ona rješava primjenom materijalnih propisa kojima je uređeno ovo upravno područje, već se na odlučivanje o ugovornim odnosima primjenjuju pravne norme građanskog prava a osim toga da u tijeku provođenja postupka nije dostavljen dokaz iz kojeg bi se moglo utvrditi postojanje dugovanja zainteresirane osobe prema tužitelju, koje je tužitelj navodno prebio. Ističe da je rješenje jasno, nedvosmisleno i u potpunosti razumljivo te su u njemu istaknute sve odlučne činjenice i okolnosti na temelju kojih je doneseno. Ponavlja da tužitelj uz tužbu nije dostavio relevantne dokaze o ispunjenju obveze iz rješenja o utvrđenju, a da se jednostavnim matematičkim zbrajanjem ne može utvrditi da je platio utvrđenu naknadu za pravo puta zainteresiranoj osobi u iznosu od 1,652.098,44 kn, za razdoblje od 12. travnja 2018. do 12. travnja 2019., s time da ukoliko smatra da ima neko potraživanje prema zainteresiranoj osobi iz otkazanog ugovornog odnosa isto može potraživati na parničnom sudu a kako su i stranke ugovorile u članku 11. Ugovora. Poziva se na članak 133. ZUP-a u odnosu na izvršavanje rješenja donesenog u upravnom postupku nakon njegove izvršnosti te ističe da je za

postupanje stranke mjerodavno samo ono što piše u samom rješenju. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu osporava sve navode tužitelja. Smatra da je otkaz ugovora i aneksa tog ugovora pravilan, a takav je stav zauzeo i Trgovački sud u Zadru. Ističe da i sam tužitelj kao nespornu činjenicu navodi da je zainteresiranoj osobi podmirio samo djelomično godišnju naknadu za pravo puta određenu rješenjem o utvrđenju, te smatra da u odnosu na dopuštenost prijeloja za isti nisu ispunjene pretpostavke propisane odredbom članka 195. Zakona o obveznim odnosima, koju odredbu citira te ističe da je u konkretnom predmetu potraživanje zainteresirane osobe utvrđeno izvršnim rješenjem tuženika od 6. rujna 2018., dok tužitelj nije dokazao niti svoje potraživanje prema zainteresiranoj osobi, a niti isto da i postoji da je dospjelo. U tom smjeru ističe da je tužitelj postojanje njegovog potraživanja kao i njegovu visinu i dospijeće potpuno proizvoljno odredio. Smatra da je donošenje izvršnog rješenja od strane tuženika rezultat činjenice da se tuženik niti na koji način nije upuštao u preispitivanje da li su u konkretnom slučaju bile ispunjene pretpostavke za prijeloj ili nisu, te osporava navod tužitelja da je preplatio za traženo razdoblje po ugovoru o služnosti iznos od 566.513,69 kn, a osim toga to nije predmet raspravljanja niti u postupku pred tuženikom, a niti je predmet ovog postupka, budući da ranije postojanje ugovora o služnosti, koji su otkazani u postupku pred HAKOM-om, ne predstavlja prethodno pitanje. Vezano uz navod glede preplate ukoliko tužitelj smatra da je zainteresiranoj osobi nešto preplatio prema ugovoru o služnosti, to svoje pravo mora ostvarivati pred redovnim sudom. Također, pogrešnim drži navod tužitelja da je pobijano rješenje nerazumljivo, proturječno samo sebi kao i razlozima koji su bili odlučujući pri ocjeni pojedinih dokaza, uz izostanak pozivanja na konkretne propise. Naime, tuženik je u konkretnom predmetu jasno, nedvojbeno precizno, pozivajući se na relevantne odredbe zakona obrazložio izreku izvršnog rješenja, uz naglasak da je tuženik izrazito detaljno opisao zašto je tužitelju u točki 3. izvršnog rješenja naloženo da zainteresiranoj osobi, u roku od 3 dana od dana primitka tog rješenja, uplati godišnje naknade u iznosu od 566.513,69 kn. Ponavlja da tuženik nije ulazio u ugovorne odnose tužitelja i zainteresirane osobe, budući da je tuženik u izvršnom rješenju isključivo na temelju iznijetih činjenica tužitelja, zauzeo zakonit stav da je izjava o prijeloju tužitelja u potpunosti neosnovana i da za to nisu ispunjene niti pretpostavke propisane Zakonom o obveznim odnosima, te bi se na taj način između ostalog stvorila pravnu nesigurnost, jer onda odluka nadležnog tijela više ne bi bila potrebna. Slijedom iznijetog predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti uz obvezu tužitelja da zainteresiranoj osobi naknadi prouzročeni trošak.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Sud je usvojio tužbeni zahtjev i poništio osporeno rješenje. Stoga prijedlog za donošenje privremene mjere smatra bespredmetnim radi čega je taj prijedlog sud odbio.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u skladu s člankom 55. stavkom 3. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.-dalje: ZUS), Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje osnovanim.

Iz stanja spisa proizlazi da je osporeno rješenje doneseno u postupku inspekcijaskog nadzora nad tužiteljem kao izvršenikom, pokrenutom u povodu prijave Županijske uprave za ceste Zadarske županije radi nepostupanja tužitelja po izvršnom rješenju HAKOM-a od 10. svibnja 2018. Iz obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je postupak proveden na temelju članka 12. stavak 1., članka 15., članka 111. i 112. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.-dalje: ZEK) u svezi utvrđivanja postupanja tužitelja po rješenju HAKOM-a prema članku 28. stavku 4. i članku 29. stavku 1. ZEK-a, na temelju kojih odredaba je doneseno osporeno rješenje.

Člankom 12. stavkom 1. u točkama 1. – 28. utvrđeni su regulatorni i drugi poslovi u nadležnosti HAKOM-a. Članak 15. ZEK-a uređuje prikupljanje podataka i zaštitu tajnosti podataka koje je HAKOM ovlašten zahtijevati u obavljanju poslova iz članka 12. toga Zakona od operatora elektroničkih komunikacijskih mreža i/ili usluga i osoba određenih posebnim zakonima kojima se uređuje područje poštanskih usluga i regulacija tržišta željezničkih usluga.

Prema članku 12. stavku 1. točki 14. ZEK-a u nadležnosti tuženika je inspekcijski nadzor nad primjenom ovoga Zakona i propisa donesenih na temelju toga Zakona. Prema članku 111. ZEK-a inspekcijski nadzor nad primjenom ovoga Zakona i propisa donesenih na temelju ovoga Zakona, te međunarodnih ugovora i sporazuma iz područja elektroničkih komunikacija koji obvezuju Republiku Hrvatsku obavlja HAKOM (stavak 1.), a poslove inspekcijskog nadzora iz stavka 1. toga članka provode inspektori elektroničkih komunikacija, koji su ovlašteni radnici agencije (stavak 2.). Ovlasti inspektora elektroničkih komunikacija propisane su u članku 112. ZEK-a (stavak 1. točka 1. – 23., stavak 4., 6. i 7.).

Odredbom stavka 6. navedenog članka 112. ZEK-a, propisano je da ako inspektor u obavljanju inspekcijskog nadzora ili na temelju izvješća drugog inspektora ovlaštenog za provedbu inspekcijskog nadzora prema posebnom zakonu, ili na temelju izvješća drugoga nadležnoga tijela utvrdi povredu odredaba ovoga Zakona ili propisa donesenih na temelju ovoga Zakona, obavezan je donijeti rješenje ili poduzeti druge propisane mjere iz stavka 1. ovoga članka najkasnije u roku od 30 dana od dana završetka inspekcijskog nadzora ili zaprimanje izvješća s utvrđenim činjenicama presudnim za donošenje rješenja. Prema stavku 7. članka 111. ZEK-a inspektor može predložiti agenciji podnošenje optužnog prijedloga radi pokretanja prekršajnog postupka ili izdati prekršajni nalog u skladu s odredbama Prekršajnog zakona, koji može izreći novčane kazne i zaštitne mjere propisane odredbama članka 118., 119., 120. i 121. ovoga Zakona.

Prema članku 18. stavku 3. ZEK-a, odluke i drugi upravni akti agencije postaju izvršni dostavom stranci. Kada je o odluci ili drugom upravnom aktu agencije određeno da se radnja, koja je predmet izvršenja, može izvršiti u ostavljenom roku, odluka ili drugi upravni akt agencije postaju izvršni istekom tog roka.

Odredbom stavka 4. članka 18. ZEK-a, propisano je da u slučaju nepostupanja prema izvršnoj odluci ili drugom upravnom aktu agencije iz stavka 3. ovoga članka inspektor elektroničkih komunikacija može izdati prekršajni nalog ili predložiti podnošenje optužnog prijedloga radi pokretanja prekršajnog postupka, u skladu s odredbama članka 112. ovoga Zakona.

Prema članku 119. stavku 1. točki 3. ZEK-a, novčanom kaznom u iznosu od 100.000,00 do 1.000.000,00 kn kaznit će se za prekršaj pravna osoba ako u propisanom ili ostavljenom roku ne postupi u skladu s odlukom ili drugim upravnim aktom agencije iz članka 18. ovoga Zakona, osim odluka iz članka 118. stavka 1. točke 3. ovoga Zakona.

Imajući u vidu citirane odredbe ZEK-a osnovano tužitelj prigovara da inspektor elektroničkih komunikacija, u konkretnom slučaju, nije nadležan za donošenje osporenog rješenja. To iz razloga što je inspektor elektroničkih komunikacija nadležan postupati samo u postupku inspekcijskog nadzora, koji se pokreće po službenoj dužnosti i provodi u javnom interesu u cilju kojeg se kontrolira provedba Zakona i u slučaju utvrđene povrede toga Zakona mogu se poduzeti samo taksativno propisane mjere u stavku 1. članka 112. ZEK-a. Inspekcijski nadzor se ne provodi radi kontrole postupanja stranaka u postupku rješavanja konkretne upravne stvari niti u postupku izvršenja prava i obveza utvrđenih pojedinačnom odlukom tuženika.

Tuženik se, kako to osnovano tužitelj navodi ne poziva niti na jednu konkretnu odredbu (stavak ili točku) članka 112. ZEK-a. Međutim, niti u jednoj odredbi toga članka nije propisana ovlast inspektora elektroničkih komunikacija da utvrdi da izvršenik nije postupio po izvršnom rješenju tuženika te da naloži ispunjenje obveze (plaćanje iznosa ili razlike iznosa naknade za pravo puta) prema rješenju tuženika o utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta. Sukladno mjerodavnim odredbama ZEK-a postupanje inspektora elektroničkih komunikacija u slučaju nepostupanja prema izvršnoj odluci ili drugom upravnom aktu tuženika regulirano je naprijed citiranom odredbom članka 18. stavka 4. te članka 119. stavka 1. točke 3. ZEK-a.

S obzirom na odredbe ZEK-a na koje se tuženik poziva, kao i utvrđeno činjenično stanje odnosno činjenice iznesene u rješenju koje je tuženik podveo pod navedene odredbe, obrazloženje osporenog rješenja ukazuje se nejasnim. Naime, iz obrazloženja predmetnog rješenja proizlazilo bi da se radi o izvršenju ranijeg rješenja tuženika koje je postalo izvršno, kako to tuženik i navodi u odgovoru na tužbu pozivajući se na članak 133. ZUP-a. Izvršenje se, međutim, provodi sukladno odredbama ZUP-a, u petom dijelu koje također ne predviđaju mogućnost izvršenja rješenja na način kako je to riješeno u osporenom rješenju, imajući u vidu i nadležnost za provođenje izvršenja propisanu u članku 138. ZUP-a.

S obzirom na naprijed navedeno izrečena mjera odnosno odluka inspektora elektroničkih komunikacija nema uporišta u procesnim odredbama ZUP-a, kojim je regulirano prisilno izvršenje rješenja, a niti u odredbama materijalnog propisa koji se odnose na donošenje i izvršenje rješenja tuženika od 28. svibnja 2018., donesenog na temelju članka 28. i 29. ZEK-a. Stoga je takovim postupanjem počinjena povreda postupka koja je od utjecaja na pravovaljanost donesenog upravnog akta, radi čega se osporeno rješenje već samo iz tog razloga ukazuje nezakonitim.

Slijedom svega izloženog, na temelju članka 58. stavka 1. ZUS-a presuđeno je kao pod točkom II. izreke.

Odluka o zahtjevu zainteresirane osobe za naknadu troška upravnog spora donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a (točka III. izreke) jer u odgovoru na tužbu ne iznosi ni jedan pravno relevantan argument za ocjenu zakonitosti osporenog rješenja.

Odluka o objavi presude (točka III. izreke) zasnovana je na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 17. studeni 2020.

Predsjednica vijeća
Biserka Kalauz, v.r.

Za točnost otpravka - ovlašten službenik

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
378 HAKOM

Primljeno: 05.04.2021. 08:42 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/18-01/155	378-08	
Uredžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-21-03	0	

d2663150

